

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דר"ח" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

מתפללים

ל"ט לעומר
אבות ה'

שבת כד' אייר ה-תשפ"ד
פרשה: בחקתי
הפטרה: ה' עוזי ומעזי
שבת מברכין
 ראש חודש סיון ביום ששי
 המולד ליל ששי בשעה:
 00:25 - 9 חלקים

הדלקת נרות - 19:23
צאת השבת - 20:16
ר"ת: 21:11

הדלקת נרות בשבת הבאה **19:27**

בחדר	בחנות
4:10 <	4:12 <
4:17 <	4:19 <
5:35 <	5:37 <
12:42 <	12:41 <
13:18 <	13:17 <
19:49 <	19:45 <

עמל תורה

"עמל תורה"
 על הפסוק "אם בחוקותי תלכו" מפרש רש"י:
 "שתהיו עמלים בתורה".
 אמר על כך רבי אברהם מסוכצ'וב: יש הרבה דרכים בעבודת הבורא, אך הטובה שבכולן היא לימוד התורה.

העלון לרפואת
 מנשה בר דוד וברוריה
 מרת אחוהי דינה בת רחל
 ולע"ג נמי ר' שלום בר שמחה ז"ל
 חמותי מרים בת רחל ע"ה
 הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
 בטל... 052-5079555

"אז והיום"

אם אתם זוכרים את אוירת ימי מלחמת ששת הימים, שבו ונסו לשחזר את האווירה, התרדות של ערב המלחמה, ואת רגשות השמחה והאופור שהציפו אתכם, עם התקבל הידיעות על הניצחון הפלאי שהחזיר ירושלים עיר-הקודש. הניחו לפוליטיקה. פשוט נסו לחוות מחדש את מה שעבר על העם היהודי באותם ימים גדולים. אולי אם נחזור לקו-ההתחלה, נתחיל לראות את הדברים באור נכון.

לוחמה פסיכולוגית: כשמקשיבים להקלטות של שידורי הרדיו מאותם ימים, קשה להבין איך יכולנו לעשות דרך ארוכה כל-כך. איך השתנתה השפה. איך דברים בסיסיים נעשו פתאום שנויים במחלוקת.

אז לא התביישו אז לדבר על 'כוחותינו' ועל 'חיילינו' המכים את צבאות האיויב? שוק על ירך. לא היססו לדבר על 'שחרור' יהודה ושומרון, רצועת עזה והגולן. כתבים ביטאו את פרוץ רגשותיהם נוכח אבני הכותל, קבר רחל ומערת המכפלה. לא עלה על הדעת לתת בימה לתעמולה האיויב. הייתה תחושה ברורה של הצדק שלנו. איש לא ניסה להיות 'אובייקטיבי' וסטריילי.

דרך ארוכה מאוד עשינו מאז. מבלי-דעת הנחנו לכרסם בתחושת הצדק הטבעית שלנו. בזחילה עקבית טפטפה לתודעת הציבור בישראל התעמולה הערבית, ונקלטה בחלקים גדולים של העם. אין ספק שיש כאן הצלחה כבירה ללוחמה הפסיכולוגית הערבית. זו הצליחה לערער את תחושת הצדק של היריב ולגרום לו להזדהות כמידה מרובה עם טיעוני אויביו.

תסביך הקרבן: קרה לנו תהליך שהפסיכולוגיה מיטיבה לתארו, שבו הקרבן מאמין אט-אט את טיעוני התוקף. ברבות הזמן הוא מתחיל להאמין שאכן טבעי הוא לו להיות קרבן. הוא נעשה מאושר כאשר התוקף עושה כלפיו 'מחווה' ומסתפק בתשע מכות במקום עשר.

הבעיה היא, שגם הימין בישראל נשבה בשמיפת המוח הזאת. גם לו ברור שצריך לוותר ולמסור לאויבנו את הבלי ארצנו האחת והיחידה, השאלה היא רק כמה. מעטים האנשים שהצליחו לשמור על תחושת הצדק היהודית ולא להיגרר אחר תעמולת הכוזב. אבל כשאתה שומע אותם, אתה מרגיש תחושה של מים קרים על נפש עייפה.

לכן חשוב כל-כך להתאפס, להתנקות משמיפת המוח ולחזור לתחושות האמיתיות והטבעיות. אז-אז יהיה ברור בתכלית כי לא 'השטחים' הם העילה לשנאת הערבים ולא הם 'המכשול' לשלום. פתאום יתחוויר עד כמה מנוחכת ההנחה שעלינו לשלם תמורת עצם וזכותנו להיות בשלום. נחזור ונבין שלא אנחנו צריכים לשבת על ספסל הנאשמים, אלא דווקא הערבים, שיוצאו למלחמה כדי להשמיד את העם היהודי. לא אנחנו צריכים להתנצל על שבחסדי ה' ניצלנו.

קחו מפה של המזרח התיכון, הביטו במדינות ערב הגדולות המקיפות את המדינה הקטנות שלנו, ופתאום תחוש שכל עניין 'השטחים' אינו אלא שקר אחד גדול. נסו לחשוב בראש נקי איך יעלה על הדעת לתבוע ממדינה לוותר על שטחי המגן היחידים שיש לה, וליצור מצב שבו רוב עריה נעשות ערי-ספר, בטווח טילים פשוטים.

זכינו לגיסי ניסים ולהסדים גלויים מאת הקב"ה. הבה נחזיק במתנת ה' זו!

העלון לע"ג
 דודתי הגלמודה עישה בז' אסתר ז"ל שנצטרה כח' אייר
 ז.צ.ג.ה.

ארמונו של המלך סולטן סולימן היה מן המפוארים שבארמונות מלכי אותה תקופה.

* טובי אדריכלי הממלכה העותומאנית הוגיעו את מוחם במשך חודשים ארוכים על תכנונו של הארמון המפואר, והתוצאה הותירה את נתיני הממלכה פעורי פה.

* הארמון העצום היה מחופה שיש בוהק. מעוטר בשריגים סמוקים, וצריחיו שהזדקרו לגובה מרשים האפילו על צריחי המסגדים בכל הסביבה.

* סביב הארמון השתרע גן רחב מימדים, מטופח בקפידה, והמתחם המלכותי הוקף בגדר גבוהה ומרשימה, מעוטרת בפיתוחי חותם.

הסולטן אהב יופי, אולם החכמה היתה מושא הערצתו. הגאון רבי משה המון, מגאוני אותה תקופה (נולד בשנת רנ"א) שבה את ליבו בחכמתו המופלגת.

ורבי משה, כרועה עדרו. ידע לנתב את הערצתו של הסולטן לתועלת הכלל. הוא ביקש מהסולטן, כי כל עלילת דם שיעלילו על יהודי הממלכה, לא תידון בערכאות הנמוכות, אלא רק בבית דינו של הסולטן ירום הודו.

ידוע ידע רבי משה, כי בבוא עלילת הדם אל שער המלך, ייקל עליו לסכל את המזימה ולהוכיח את השקר המסתתר מאחורי העלילה השפלה.

הסולטן נעתר לבקשה, ו"פירמאן" מלכותי נחתם בטבעת המלך, כי כל עלילת דם לא תידון אלא בבית דינו של הסולטן.

רבי משה היה מן הדמויות היותר נערצות בארמונו של הסולטן, אולם דמות אפלה בארמון רקחה נגדו מזימות שחורות משחור.

היה זה הוזיר הגדול, ראש השרים, איברהים פשה שמו, לאיברהים בנו של מלח יווני שנחטף על ידי שודדי ים ונתגדל על ברכי האיסלאם, היתה היכרות מוקדמת עם הסולטן. ובחכמתו לרעה עלה בסולם הדרגות עד שנעשה לוזיר הגדול.

* איברהים זה, כהמן האגגי בשעתו, לא נח ולא שקט. הוא רחש ליהודי הממלכה שנאה עיוורת. ואת הגאון רבי משה המון תיעב עד עמקי נפשו הרדודה.

* כמה וכמה פעמים ניסה ללחוש לחיבת נחש על אוזנו של הסולטן, במטרה להגות את רבי משה מן המסילה ולהסיר את חינו בעיני הסולטן. אולם תמיד נכשל במזימתו. הסולטן דחה את דבריו כגריש זבוב טורדן, ועיניו המשיכו להביט בהערצה אחר דמותו של רבי משה ...

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמון

הודעות מרכז "Inai for Zion" פתוח בימים: א - ה ...פלא. 052-5079555

שיעורי לווין
 לע"ג מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
 כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול
 בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"
 מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

פיקטוראל גרפיקס

"אם בוזקו תלכו"

כל אנשי מעשהו" - כדי שכל אדם ידע את מעשהו שהוא נדון עליהם ועוד שם ב"חובות הלבבות" כי אם הוא סבור כי מה שהוא עשה הוא הפקר ואינו שמור לו, הוא לא מתחרט ולא מבקש סליחה עליו, מפני שהוא רואה שהוא עוד לא נענש עליו, ומתוך כך נדמה לו שהוא כבר לא יענש עליו אף פעם, מפני שלא בא העונש על החטא מיד, לכן מעיזים בני האדם לעשות רע. וכשם שבמעשה טוב אין הקב"ה מקפח מקפח שום בריה ושומר לאדם זכותו כן במעשה רע אין ויתור והכל בספר נכתב. "ונסתם ואין רודף..."

לכאורה מה קללה היא "ואין רודף אתכם"? הרי גדול יותר פחדו של הנרדף, כשהוא רואה מאחוריו את הרודף! אלא על הפסוק "והאלוקים יבקש את נרדף" דורשים חז"ל: "אפילו צדיק רודף רשע" - וזאת אפוא הקללה: "ונסתם ואין רודף", כלל לא תהיו רואים את הרודף אתכם, וממילא לא תוכלו לקוות, שהקב"ה יהיה מבקשו ובא לעזרתכם.

"ויסרת אתכם אף אני..."

בשעה שהאב מכה את בנו, כואב גם לו: מתייסר אף הוא ביסורים: "ויסרתי אתכם אף אני".

"זכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק..." מה לפסוק זה ולתוכחה?

אלא שאף זה דבר תוכחה הוא שעה שיוצא לתרבות רעה מי שמוצאו מהורים בורים ופשוטים אין אשמתו גדולה כאשמת מי שבא ממשפחה מכובדת ומיוחסת, שזקנו היה יעקב, אבי זקנו - יצחק וכו'.

האדם נברא בכח הבחירה החופשית וכלשון ה"מסילת ישרים", שהאדם לא נברא אלא לעבוד ולעמוד בניסיון, שהרי כל חיי האדם הם ניסיון: אם עושר אם עוני, אם בריאות אם חולי, ולכך לו היה אדם נענש תכף כשחוטא, לא היה מקום לניסיון כלל, דהלא אם יאמרו לאדם: "תחטא אבל דע כי תכף לאחר מכן יגרום השופט בחצץ שניך" וכי היה חוטא?! ואם כן, איך יבחן האדם אם אמונתו בה' אמתית, אם יראתו את ה' באמת, אם אהבתו את ה' מלב ונפש, הלא רק בזה שהעונש אינו מידי וצריך האדם בכח בחירתו לידע שממרה פי ה', ואף על פי שמאריך ה' אפוא לבסוף גובה את שלו, ואין שום ויתור לשום עוון? "ודע כי על כל אלה יביאך האלוקים במשפט" ודרשו רז"ל: אפילו הרק רוק בפני חברו או הורג כנה בפני חברו וגורם לו צער שנגעל, יבוא במשפט. וראה עומק הדין על כל פרט ופרט איך נענשו אף גדולי עולם, ואין שום ותור בעולם ואין ללמוד מאחור העונש ולנצל לחטא חלילה, כי אחור העונש מאת ה' הוא צורך גדול מאוד לצורך הניסיון והבחירה וחסד גדול שאלו היה האדם נענש תכף ולא היתה נתנת אפשרות לתשובה, היה כל חוטא מת בעונו ללא כפרה, וכתב ה"חובות הלבבות" וזה לשונו: שידע, כי החטא שהוא עשה שמור לו ונכתב בספר עוונותיו ושה' לא יתעלם ממנו ולא ישכח אותו ולא יותר לו עליו, כמו שכתוב "הלא הוא כמוס עמדי חתום באוצרותי" ונאמר "ביד כל אדם יחתום לדעת כל אנשי מעשהו" ופירש רש"י "ביד כל אדם יחתום" - החוטא בעצמו חותם בכתב ידו ביום מותו על העברות שעבר הכתובות לפניו "לדעת

החוקות והאדם

דיני משלוח איגרות וחפצים ביד הגוי קודם השבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

משלוח כלים וחפצים ביד הגוי בערב שבת

ה. והוא הדין בכל זה לענין השולח כלים וחפצים ביד הגוי בערב שבת כדי שימסרום לבית הבירו שבועיר אחרת, שאם קבע עם הגוי התשלום עבור שליחותו, יש להקל בזה אפילו סמוך לשבת כל זמן שלא שקעה השמש, ואפילו אם הגוי אומר בפירוש שבדעתו להוליכם בשבת, כיון שהגוי עושה כן על דעת עצמו. ואף בזה אסור לומר לגוי או לרמוז לו שיעשה כן בשבת, וכן צריך שיצא הגוי מבית היהודי קודם שקיעת החמה.

ואם לא קבע עם הגוי התשלום עבור שליחותו, אם יכול הגוי להגיע לבית המקבל קודם השבת, יש להקל אפילו אם רצה הגוי ללכת בשבת. אבל אם אין הגוי יכול להספיק להגיע לבית המקבל קודם השבת, אין להקל כל שלא קבע עם הגוי התשלום עבור שליחותו.

ולענין כשמוסר לו קודם ערב שבת, עיין לעיל (סעיף ב').

משלוח איגרת נכתב לועזי ביד הגוי

ו. השולח ביד הגוי איגרת הכתובה בכתב לועזי לבית הבירו, דינו כדין השולח כלים וחפצים ביד הגוי הנ"ל בסעיף הקודם, שאם קבע עמו התשלום עבור שליחותו מותר למסור לו האיגרת אפילו סמוך לשקיעת החמה בערב שבת, ובלבד שלא יאמר לו שילך בשבת, וגם יצא הגוי מבית היהודי קודם שקיעת החמה. ואם לא קבע עמו התשלום עבור שליחותו, יש להקל למסור לו האיגרת בערב שבת כל שיכול הגוי להגיע לבית המקבל בעיר ששולח האיגרת לשם.

ולהלן בסוף הסימן (סעיף יג) נבאר בס"ד דין משלוח אגרות וחפצים דרך הדואר בזמנינו, בדואר רגיל ובדואר מהיר (אקספרס).

גדרי קביעת התשלום עם הגוי

ז. בדינים המבוארים לעיל בסעיפים הקודמים, שכל שקבע עם הגוי התשלום עבור עבודתו יש להקל למסור לו לעשות הדבר אפילו סמוך לשקיעת החמה בערב שבת, קביעת שכרו של הגוי אינה דוקא כשאומר לו שיתן לו כך וכך ויקבע עמו הסכום, אלא אפילו אם אמר לגוי שישלם לו שכרו כראוי, או שיתפטר עמו על גובה התשלום, נחשב הדבר כאמר לו בפירוש כמה יתן לו, וממילא כשעושה הגוי שליחותו של היהודי בשבת הרי הוא עושה כן על מנת ליטול שכרו ולצורך עצמו.

חיי חוקות

קדוש כפול שתיים

אחד מעשידי סלונים, שהצטיין בקמצנותו המופלגת, היה להוט להתפלל לפני התיבה. אמר עליו רבי איזיל הריף:

אדם זה אפשר לומר עליו שהוא קדוש כפול שתיים. שבן אמרו חז"ל בהולין: "ישראל קדושים הם - יש שיש לו ואינו רוצה ויש שרוצה ואין לו". והנה האיש הזה הוא גם בבחינת, יש לו ואינו רוצה בנוגע לצדקה, וגם בבחינת רוצה ואין לו בנוגע לתפילה לפני התיבה...